

Sygn. akt III KZ 2/22

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **M. S.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 2 lutego 2022 r.
zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa [...],
o nieuwzględnieniu wniosku skazanego o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKa [...],

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Skazany M. S. pismem z dnia 27 grudnia 2021 r. wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa [...], o nieuwzględnieniu wniosku skazanego o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKa [...]. W zażaleniu swym odniósł się do realiów procesowych sprawy, zaakcentował swój stan zdrowia psychicznego oraz trudną sytuację majątkową. Wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji oraz wyznaczenie w tym celu obrońcy z urzędu.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 126 § 1 k.p.k., jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób niebędących stronami. W kwestii przywrócenia terminu orzeka postanowieniem organ, przed którym należało dokonać czynności (art. 126 § 2 k.p.k.).

Kwestionowanie rozstrzygnięcia w kwestii przywrócenia terminu na dokonanie czynności procesowej wymaga wykazania wadliwości Sądu orzekającego w tym przedmiocie, w kontekście analizy podstaw przywrócenia terminu. W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym: „to na stronie wnoszącej o przywrócenie terminu zawitego ciąży obowiązek wskazania wszystkich okoliczności, które uniemożliwiły jej dokonanie czynności procesowej w przewidzianym terminie, a także uprawdopodobnienie, że nastąpiło to z przyczyn od strony niezależnych, tj. przekonującego uzasadnienia zaistniałego uchybienia i wskazania podstaw swoich twierdzeń” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2021 r., II KZ 1/21, LEX nr 3123455; zob. też np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2019 r., V KZ 25/19, LEX nr 2699520*).

Tymczasem skazany w żadnym stopnie nie wykazał jakichkolwiek uchybień po stronie Sądu Apelacyjnego w [...]. Trafnie natomiast Sąd ten zauważył, że wprawdzie skazany nie był obecny podczas ogłaszania wyroku Sadu odwoławczego, jednak zarówno on, jak i jego obrońca, złożyli wniosek o uzasadnienie wyroku. Odpis wyroku z uzasadnieniem skazany odebrał dwa i pół roku temu. W tym czasie występował o ustanowienie obrońcy z urzędu do sporządzenia kasacji, a później podejmował inicjatywę w celu odroczenia wykonania kary, co ewidentnie świadczy o świadomości sytuacji procesowej, w jakiej się znajdował. Skazany nie wykazał, dlaczego nie mógł z przyczyn od niego niezależnych w tak długim okresie wnieść kasacji albo wniosku o przywrócenie terminu do jej wniesienia, a przeszkody dla podjęcia tego rodzaju aktywności ustały dopiero teraz. W świetle powyższych okoliczności

oraz ogólnikowej treści zażalenia brak jest podstaw do stwierdzenia wadliwości zaskarżonego postanowienia.

Mając na uwadze powyższe, nie stwierdzając okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.